

РЕШЕНИЕ

№ 258

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разгледа докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело №
20231100901663 по описа за 2023 година

СГС е сезиран с искова молба от Национална агенция за приходите, с която са предявени срещу „М.П.Б.“ ЕООД и „Т.Б.И.“ ЕООД искове с правно основание чл.216 ал.1, т.6 и т.4 ДОПК. Твърди се от ищеца, че има вземания за публични задължения за данъци и осигурителни вноски срещу ответника „М.П.Б.“ ЕООД, който на 14.02.2023 г. е сключил с ответника „Т.Б.И.“ ЕООД договор за продажба на л.а. „БМВ 730D“ с рег. N СВ ****. Излагат се съображения, че тази прехвърлителна сделка е сключена след деклариране на задълженията от длъжника „М.П.Б.“ ЕООД с цел да се увреди ищецът в качеството му на кредитор, както и че приобретателят по сделката е свързано с длъжника лице. Сочи се, че свързаността произтича от родство между А.Н.Ц., която е управител и едноличен собственик на приобретателя, и Ц.Т., който е нейн съпруг и баща на управителя на прехвърлителя - Т.Т.. Освен това А.Н.Ц. работи по трудов договор при длъжника /прехвърлителя/. Иска се от ищеца да се обяви на основание чл.216 ал.1, т.6 ДОПК за недействителна процесната увреждаща сделка, а при условията на евентуалност се иска сделката да се обяви за недействителна на основание чл.216 ал.1, т.4 ДОПК.

Ответниците са подали писмен отговор в срок, с който оспорват предявените искове с възражението, че ищецът не се легитимира като кредитор на първия ответник, който не е подавал декларации и справки-декларации по ЗДДС. Сочи се, че първият ответник не е имал намерение да увреди ищеца при сключване на договора за продажба. Освен това страните по атакуваната сделка не са свързани лица, а първият ответник не е знаел за образуването срещу него изпълнително дело, защото не е бил уведомен за налагането на запови или възбрани, а връчването по чл.32 ДОПК е нередовно. Поддържа се, че протоколите по чл.50 ДОПК, както и останалите представени документи са неподписани и не притежават

доказателствена стойност.

Ищецът е подал допълнителна искова молба, с която поддържа предявените искове с довода, че за основателността на иска има значение обстоятелството, че сделката е сключена след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение.

Обстоятелството, че не е бил изтекъл срокът за окончателно определяне на публичните задължения по подадените от първия ответник декларации, не означава, че не съществуват публични задължения. Сочи се, че декларациите са подадени от първия ответник по електронен път. Позовава се на нормата на пар.1, т.3 б. "м" ДОПК по отношение на „свързаност“ между страните, която произтича от роднинство по сватовство, както и от това, че първият ответник е работодател на А.Н.Ц.. Поддържа се, че получената цена за автомобила не е била внесена от длъжника за погасяване на неговите публични задължения.

Ответниците са подали допълнителен отговор, с който поддържат оспорването на исковете с възражението, че е необходимо да са установени вземанията на ищеца, които не са индивидуализирани и не е посочено от кои сделки произтичат задълженията по ЗДДС.

Представена е справка за публичните задължения на „М.П.Б.“ ЕООД от 09.07.2023 г., в която се сочи, че за периода 01.01.2022 г. – 31.07.2023 г. са натрупани задължения за данъци и осигуровки в размер на общо 797984,73 лв.

Представени са подадени декларации от „М.П.Б.“ ЕООД по чл.42 от 27.06.2022 г., 25.08.2022 г., 28.09.2022 г., 25.10.2022 г., 23.11.2022 г., 25.11.2022 г., 21.12.2022 г., 25.01.2023 г.

Представени са справки-декларации за ДДС от 14.02.2023 г., 16.01.2023 г., 14.12.2022 г., 14.11.2022 г., 14.10.2022 г., 14.09.2022 г., 15.08.2022 г., 14.07.2022 г., 14.06.2022 г.

Представен е договор за покупко-продажба на МПС, от който се установява, че „М.П.Б.“ ЕООД е продал на „Т.Б.И.“ ЕООД л.а. "БМВ 730D" с рама WBA7C210X0G809669 при цена от 59 999 лв.

Представена е фактура N 1697/14.02.2023 г., издадена от „М.П.Б.“ ЕООД, в която се сочи, че има вземане срещу „Т.Б.И.“ ЕООД в размер на 59 999,99 лв. – цена за продажба на л.а. "БМВ 730D" с рама WBA7C210X0G809669.

Представено е заявление от 14.02.2023 г. за първоначална регистрация на л.а. "БМВ 730D" с рама WBA7C210X0G809669, което е внесено от Германия.

Представена е справка за сключен граждански брак от 05.09.2023 г., в която се сочи, че А.Н.Т. на 24.05.2014 г. е сключила граждански брак с Ц.Т. Т..

Представена е справка за семейно положение, съпруг/а и деца от 05.09.2023 г., в която се сочи, че Т.Ц. Т. е син на Ц.Т. Т..

Представена е справка от 04.09.2023 г. за трудови договори и осигурителен доход на А.Н.Т., в която се сочи, че на 03.05.2022 г. е сключила безсрочен трудов договор с „М.П.Б.“ ЕООД, по който заема длъжността „мениджър екип контактен център“.

Установява се от показанията на св.Райнов, че при посещения на офиса на „М.П.Б.“ ЕООД е виждал изложени за продана леки автомобили.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд е иск с правно основание чл.216 ал.1, т.6 ДОПК, както предявен при условията на евентуалност иск по чл.216 ал.1, т.4 ДОПК.

Предявеният специален отменителен иск по чл.216 ал.1, т.6 ДОПК има за свой генезис нормата на чл.135 ЗЗД – целта е да се обезпечи кредитора на публичните вземания и да се гарантира възможността му за насочване на принудително изпълнение срещу имуществено право, което е принадлежало на неговия длъжник, но е било прехвърлено. Особеността при специалния иск по чл.216 ал.1, т.6 ДОПК, за разлика от иска по чл.135 ЗЗД, се изразява в обстоятелството, че се цели защита на конкретни публични задължения, поради което и основателността на иска е предпоставена от наличието на някое от предвидените в нормата на чл. 209 ДОПК изпълнителни основания, които установяват конкретни публични вземания.

Нормата на чл.216 ал. 1, т. 6 ДОПК предвижда, че недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на **деклариране** или на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, сделки, извършени във вреда на публичните вискатели, по които страна е свързано с длъжника лице. На първо място следва да се спомене, че действащата към момента редакция на чл.216 ал.1 ДОПК, която е приложима за спорното право, дава възможност да се обяви за недействителна спрямо държавата сделка, когато е била извършена след **деклариране** на публичното задължение от длъжника. При предишната редакция на чл.216 ал.1 ДОПК /ДВ. бр.105 от 29 Декември 2005 г./, както и по чл.180 ал.1 ДОПК от 01.01.2000 г. /отм./, се приемаше в практиката на съдилищата, че задължителна предпоставка за уважаване на специалния отменителен иск е установяването на публичното вземане с влязъл в сила административен акт - данъчен ревизионен акт по чл.108 ДОПК, или с влязло в сила съдебно решение.

Процесната сделка е сключена при действието на чл.216 ал.1 ДОПК /ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г./, а публичните вземания на държавата са възникнали след 01.01.2021 г., поради което за отмяната на атакуваната сделка е достатъчно да се установи, че сделката била сключена след **деклариране** на публичните задължения. В този ред на съждения следва да се посочи, че според нормата на чл.105 ДОПК задълженията по декларация, по която задълженото лице само изчислява основата и дължимия данък и/или задължителните осигурителни вноски, се внасят в сроковете, определени в съответния

закон. От друга страна – нормата на чл.209 ал.2, т.2 ДОПК предвижда, че принудително изпълнение се предприема въз основа на **декларация**, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. Систематическото тълкуване на посочените по горе норми на ДОПК обуславя извода, че подадената от данъчно задълженото лице декларация служи за установяване на неговите публични задължения, без да е необходимо органът на данъчната администрация да издава нарочен установителен акт. В този случай подадената от данъчно задълженото лице декларация има качеството на предвидено в закона основание за започване на принудително изпълнение за събиране на посочените в нея публични задължения – чл.209 ал.2, т.2 ДОПК. След като нормата на чл.209 ал.2, т.2 ДОПК допуска принудително изпълнение да се предприеме въз основа на декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, то няма никакво съмнение, че такава декларация служи за установяването на публични задължения.

По делото е представена издадена от НАП справка от 07.09.2023 г. за публичните задължения на ответника „М.П.Б.“ ЕООД, в която се сочи, че за периода 01.01.2022 г. – 31.07.2023 г. са натрупани задължения за данъци и осигуровки в размер на общо 797984,73 лв., а в справката са посочени и подадените от длъжника декларации, въз основа на които е формиран размерът на неговите публични задължения. Тази справка има качеството на официален документ по смисъла на чл.179 ал.1 ГПК, който притежава обвързваща съда доказателствена сила по отношение на удостоверените в справката факти. Този официален документ не е оспорен от ответниците и не са събрани доказателства чрез ССЕ, които да оборват верността му. Напротив - събраните по делото доказателства подкрепят осъществяване на удостоверените в справката факти – представени са подадени от „М.П.Б.“ ЕООД декларации образец N 6 за дължими осигурителни вноски и данък по чл.42 от 27.06.2022 г., 25.08.2022 г., 28.09.2022 г., 25.10.2022 г., 23.11.2022 г., 25.11.2022 г., 21.12.2022 г., 25.01.2023 г.; както и справки-декларации за ДДС от 14.02.2023 г., 16.01.2023 г., 14.12.2022 г., 14.11.2022 г., 14.10.2022 г., 14.09.2022 г., 15.08.2022 г., 14.07.2022 г. и 14.06.2022 г.

Тези декларации са представени по делото като възпроизведени на хартиен носител преписи – чл.184 ал.1, изр.1-во ГПК, а съобразно нормите на чл. 54 ал.1, т.4 ДОПК, 99 ал.2 и чл.102 ал.1 ДОПК подадените по електронен път декларации са допустими доказателства за установяване на публичните задължения. Представените от ищеца преписи на хартиен носител, които възпроизвеждат подадените от длъжника по електронен път декларации, са допустими по ГПК доказателства, а важно е да се отбележи, че от страна на ответниците не е направено искане ищецът да представи декларациите на електронен носител – чл.184 ал.1, изр.2-ро ГПК. В този смисъл съдът приема за голословно направеното от ответниците възражение, че „М.П.Б.“ ЕООД не е подавал декларации за установяване на публичните му задължения.

След като ответниците не са направили искане по чл.184 ал.1, изр.2-ро ГПК, респ. не са направили оспорване по чл.193 ал.1 ГПК на декларациите, съдът намира, че представените

от ищеца преписи на подадените от „М.П.Б.“ ЕООД декларации са годни доказателствени средства, които установяват задължения за данъци и осигуровки. При тези факти, въз основа на подадените от „М.П.Б.“ ЕООД декларации, съдът намира за установени публичните задължения, натрупани през периода 01.01.2022 г. – 31.01.2023 г. – преди сключване на атакуваната сделка, по които ищецът по специалния отменителен иск има качеството на кредитор. В справката в табличен вид са посочени основание, размер и период на конкретните публични задължения, поради което не е необходимо в настоящето производство да се извършва детайлно обсъждане. Следва да се спомене, че само по подадена от длъжника справка-декларация за ДДС вх. N 2217222777/14.02.2023 г. за м.01.2023 г. – месеца, предхождащ сключване на атакуваната сделка, се установява публично задължение в размер на **60192,91 лв.** - лист 115; лист 104 /гръб/, 9-ти ред на таблицата.

Не се спори, че длъжникът „М.П.Б.“ ЕООД е сключил договор за продажба на МПС, по който е прехвърлил на ответника „Т.Б.И.“ ЕООД собствеността върху л.а. „БМВ 730D“ с рама WBA7C210X0G809669 срещу цена от 59 999,99 лв. Сключената от длъжника по публичните вземания разпоредителна сделка се установява от представения по делото договор за покупко-продажба на МПС и издадената по него фактура N 1697/14.02.2023 г., в която се сочи, че длъжникът „М.П.Б.“ ЕООД има вземане срещу „Т.Б.И.“ ЕООД в размер на 59 999,99 лв. – цена за продажба на л.а. „БМВ 730D“ с рама WBA7C210X0G809669. От заявление от 14.02.2023 г. за първоначална регистрация на л.а. „БМВ 730D“ с рама WBA7C210X0G809669, който е внесен от Германия, се установява, че процесният автомобил не е бил регистриран към сключване на атакуваната прехвърлителна сделка. Това означава, че случаят не попада в хипотезата на чл.144 ал.2 ЗДвП, поради което не е необходимо подписите на страните по договора за продажба да са нот.заверени. Достатъчно за настъпване на прехвърлителния ефект по отношение на нерегистрирания автомобил е спазването на обикновената писмена форма по чл.144 ал.1 ЗДвП.

При тези факти съдът намира, че е налице валидно сключен от длъжника договор за продажба, който води до отчуждаване на притежавания от него автомобил. Тази прехвърлителна продажбена сделка е извършена от длъжника във вреда на публичния взыскател, защото обективно води до намаляване на имуществото на длъжника, което на основание чл.213 ал.1 ДОПК служи за общо обезпечение на публичния взыскател за удовлетворяване на публичните вземания за данъци и за осигуровки. По този начин се затруднява принудителното събиране на публичните вземания, защото автомобилът излиза от патримониума на длъжника и става собственост на приобретателя, а срещу него не може да се насочи от публичния изпълнител принудително изпълнение. Вземането за цена, което придобива длъжникът по атакуваната сделка, не гарантира в същата степен удовлетворяването на публичния взыскател, както автомобилът, който по-лесно и сигурно може да се осребри в производството по принудително изпълнение.

Сделката, която намалява имуществото на длъжника и затруднява принудителното събиране на публичните вземания, уврежда публичния взыскател, а за нейната отмяна е

ирелевантен фактът на знание на страните по нея за увреждането. За основателността на отменителния иск по чл.216 ал.1, т.6 ДОПК е достатъчно страните по сделката да са „свързани лица“ по смисъла на § 3, т.3 от ДР на ДОПК. Съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установяват факти, визирани в хипотезата на § 3, т.3, б.„б“, както и в § 3, т.3, б.„а“, изр.2-ро от ДР на ДОПК, които са основание за извод, че сделката е сключена между „свързани лица“.

Към сключване на процесния договор за продажба лицето А.Н.Ц. е вписано в ТР за управител и едноличен собственик на капитала на приобретателя по сделката - „Т.Б.И.“ ЕООД. А.Н.Ц., която е управител и едноличен собственик на приобретателя, към релевантния момент е и работник по трудов договор при прехвърлителя „М.П.Б.“ ЕООД, който има качеството на нейн работодател – справка от 04.09.2023 г. за трудови договори и осигурителен доход на А.Н.Т.. След като прехвърлителят по сделката е работодател на А.Н.Ц., която е негов работник, но и управител и едноличен собственик на приобретателя по сделката, съдът намира, че страните по сделката са „свързани лица“. Нормата на § 3, т.3, б.„б“ ДОПК е приложима по отношение на юридическите лица, когато тяхната воля се изразява посредством физически лица по смисъла на § 1, т. 3, б. "б" от ДР на ДОПК. Свързаността на физическите лица определя и свързаност между юридическите лица, защото всяко юридическо лице се управлява от определени органи, в случая – управител, който е физическо лице, изразил воля за сключване на процесната сделка.

На следващо място - налице е „свързаност“ между страните по сделката и поради обстоятелството, че управителят на приобретателя и управителя на прехвърлителя са роднини по сватовство. Това е така, защото от справка за сключен граждански брак от 05.09.2023 г. се установява, че А.Н.Ц., която е управител и едноличен собственик на приобретателя, от 24.05.2014 г. е съпруга на Ц.Т. Т., а той е посочен в справка 05.09.2023 г. за семейно положение, съпруг и деца за баща на Т.Ц. Т., който е вписан в ТР за управител и едноличен собственик на прехвърлителя. В този случай е налице родство по сватовство от първа степен между лицето А.Н.Ц., управител и едноличен собственик на приобретателя, и лицето Т.Ц. Т., който е управител на прехвърлителя, но и син на съпруга на А.Н.Ц..

Родствената връзка по сватовство между физическите лица, управляващи участвалите в сделката търговски дружества, осъществява хипотезата на свързаност по смисъла на § 1, т. 3, б. „а“ от ДР на ДОПК, която е въведена като елемент от фактическия състав на предвиденото в нормата на чл.216 ал.1, т.6 ДОПК основание за относителна недействителност.

Свързаността между физическите лица, произтичаща от родство по сватовство, определя и свързаност между юридическите лица, защото всяко юридическо лице се управлява от определени органи, в случая – управител, който е физическо лице, изразил воля за сключване на процесната сделка. Юридическите лица са носители на права и задължения, които те придобиват чрез своите органи и следователно преценката за "свързаност" следва да се осъществява именно на база на техните волеизявяващи органи, съставени от физически лица /решение № 50141 от 22.02.2023 г. по т.д. № 1931/2021 г., Т. К., II Т. О. на ВКС/.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявеният като главен иск по чл.216 ал.1, т.6 ДОПК следва да бъде уважен, а по евентуалния иск съдът не дължи произнасяне поради несбъждане на вътрешнопроцесуалното условие, под което е предявен.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА ОТНОСИТЕЛНО НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН по отношение на държавата по предявен от Национална агенция за приходите срещу „М.П.Б.“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, ул.”**** и „Т.Б.И.“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, бул.”****, иск с правно основание чл.216 ал.1, т.6 ДОПК сключения между „М.П.Б.“ ЕООД, ЕИК, ****, и „Т.Б.И.“ ЕООД, ЕИК ****, договор за покупко- продажба на МПС, по който е издадена фактура N 1000001697/14.02.2023 г., с който „М.П.Б.“ ЕООД, ЕИК ****, е прехвърлил в полза „Т.Б.И.“ ЕООД, ЕИК ****, собствеността върху л.а.“БМВ 730D”, рама N WBA7C210X0G809669, двигател N 71635057, към момента регистриран с N СВ ****.

ОСЪЖДА „М.П.Б.“, ЕИК ****, гр.София, ул.”****, и „Т.Б.И.“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, бул.”****, да заплатят по сметка на СГС държавна такса от 2399,96 лв.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____